

LXCX

Jan Gaasenbeek.

Wie toch zal de mens te kennen geven wat er na hem onder de  
zon geschieden zal?

Prediker 5:12.

# I

Nog slaperig rukte Joost de gordijnen van zijn slaapvertrek open, felle zonnestralen schenen op zijn met rode vlekken bezaaide gezicht.

Kreunend liet hij zich terugzakken, hij was gisterenavond veel te laat thuis gekomen tezamen met een stuk in zijn kraag.

‘Niet te zuinig,’ oordeelde hij bitter terwijl zijn knipperende ogen aan het licht trachtten te wennen, het liefst zou hij de gordijnen weer met een stevige ruk hebben gesloten.

Tegelijkertijd besepte hij dat de eigenlijke weerzin tegen het opstaan was gelegen in het feit, dat de afgelopen avond afgezien van de toereikende hoeveelheid alcoholische versnaperingen niet onverdeeld gunstig was verlopen.

Er was niets noemenswaardig gepasseerd, een goede vriend zou hebben geoordeeld dat hij weer een van zijn overgevoelige momenten had gehad terwijl het hem zo helder voor de geest had gestaan waaruit zijn irritatie ja zelfs zijn frustratie had bestaan, maar nu hij er met een zwaar bonkend hoofd aan terugdacht gelukte het hem niet een complete beschrijving van zijn ongenoegen te formuleren, slechts een zinderend gevoel van machteloosheid doorkliefde als een tweesnijdend zwaard zijn geest.

Zoals gewoonlijk waren er gesprekken gevoerd waarvan iemand al had voorspeld dat deze gesprekken de volgende ochtend slechts als spinrag door de vermoeide geesten zou dwalen zonder een aanhechtingspunt van herinnering te vinden.

Toch knaagde bij Joost het vage besef dat er binnenkort iets moest worden recht gezet, dat herinnerde hij zich maar al te goed evenals de vorige keren waarvan hij had bedacht dat er

iets moest worden rechtgezet wat meestentijds werd verhinderd door zijn slome terughoudendheid en tenslotte hernam het leven zijn normale gang weer en was het wachten op de volgende uitgaansdag waarop hij zich uitermate kon verheugen zichzelf vleidend met de gedachte dat deze avond een schitterende avond ging worden.

Zuchtend probeerde hij de gordijnen hun rechtmatige plaats te bezorgen onderwijl zich inspannend het bonkend gevoel in zijn hoofd te onderdrukken.

Op het ogenblik kon hij verder aan niets anders denken dat hij zich nooit meer zou laten verleiden tot het nuttigen van een onbeheerst aantal alcoholische dranken waarbij een speels maar somber lachje zijn mondhoecken sierde, een verleiding die altoos onweerstaanbaar was gebleken.

Hij schudde en roerde een medicijn in een glas water waarvan hij wist dat het voor het moment verlichting zou brengen voor het overige was het slechts een afwachten vergezeld gaand van een versuft niets ziend staren in de verte tot het vallen van de avond.

Na het ontbijt nam hij een boek ter hand, een schrijver berichtte hem dat na een uitbundige avond slechts het noteren van wat depressief taalgebruik zijn deel was, voor het overige een volkomen lethargie.

Knipperend met zijn ogen, het zonlicht viel met forse stralen zijn bescheiden huiskamer binnen, neep Joost zijn lippen open, een dag overgeleverd worden aan zijn eigen starende blikken die grote moeite zouden hebben met het volgen van de vlucht der vliegen, begon hem steeds meer tegen te staan, hij begon het warm te krijgen bij de gedachte op die manier zijn dagen door te moeten brengen, je kon toch wel wat drinken, mettertijd had hij de hoop laten varen dat hij meer alcohol zou kunnen verdragen zonder daar de nadelige effecten van te ondervinden en even zo vele keren was hij hierin

teleurgesteld, zijn lichaam wilde niet doen wat zijn geest hem te kennen gaf.

Met een wrevelige blik in zijn ogen schoof hij het boek opzij, hoezeer hij er ook naar verlangde een dag als vandaag nuttig te besteden met het lezen van een goed boek, vandaag was het niet de dag om met deprimerende teksten geconfronteerd te worden.

Een vriend van hem die dezelfde uitspanning ter ontspanning placht te bezoeken had hem desgevraagd weleens meegegeven dat ook hij op zo'n dag als vandaag niets anders deed dan in een stoel te zitten om uitsluitend en alleen voor zich uit te staren, waarbij Joost half misprijzend, half verwonderd zijn wenkbrauwen had opgetrokken vergezeld gaande van de afkerige gedachte dat je de jou toebemeten tijd niet diende te verbeuzelen om zichzelf gerust te stellen met de opmerking dat de doorgebrachte tijd in het betreffende etablissement beschouwd diende te worden als een zinvolle tijd gevuld met goede gesprekken die schijnbaar noodzakelijkerwijze voortgezet dienden te worden op straat met schallende stemmen in de richting van de dakranden van aanpalende gebouwen.

Met een bepaald norse trek op zijn gezicht nam Joost het weggeschoven boek weer ter hand onderwijl al zittend in een stoel bij het raam die hem voor de nodige afleiding kon zorgen, hij had hier een goed uitzicht op hetgeen zich zo in de straat afspeelde, stilletjes hoopte hij dan altijd dat de passerende mensen niet al te veel aandacht aan hem zouden schenken, dan kon hij voor zichzelf de illusie in stand houden dat de voorbijgangers geen opmerken maakten over zijn kennelijke sloomheid, immers dat verwijt dacht hij wel vaker in de ogen van de omstanders af te lezen, men verwachtte van hem, voor zijn gevoel, altijd meer activiteiten zonder dat ze daarover duidelijke opmerkingen maakten, echter het enige wat hem

daarover bij bleef was een onbestendig ontevreden gevoel. Joost stond op, hij had het benauwd gekregen en opende het venster, kinderstemmen drongen tot hem door, de dartele klanken van jonge mensen vervulden zijn stoffige ruimte en deed zijn gelaatsuitdrukking voor een moment met een milde glimlach opfleuren.

De glimlach op zijn gezicht verbrede zich bij het horen van het onderwerp, het al dan niet onmiddellijk gaan naar het zwembad, zaken als zonnewarmte, regen schenen geen enkele invloed uit te oefenen op de beslissing het zwembad te bezoeken.

Veel belangrijker was wie er naar het zwembad gingen, hoe laat en vooral welk vervoersmiddel er zou worden gekozen, het laten wegbrengen met de sportauto van grootvader genoot de meeste belangstelling terwijl de route in korte tijd met de fiets kon worden overbrugd.

Een vaag gevoel van verlangen bekreep Joost waarbij het zwembad geen rol van betekenis speelde, ook niet de mogelijkheid met een sportauto of anderszins naar het zwembad te gaan en alhoewel hij gisterenavond langdurig gesprekken had gevoerd vormden de opgewonden gesprekken van de kinderen een bijzondere aantrekkingskracht, hij zou wel willen dat op een late zondagmorgen hij ook zulke onbevangen gesprekken zou kunnen voeren om zoiets alledaags als een tripje naar het zwembad in plaats daarvan meende hij met zijn vrienden in de kroeg altijd zwaarwichtige gesprekken te moeten voeren waarvan de inhoud bij het verlaten van het pand verwoei als een opkomende november storm hem achterlatend in een uitdijende wolk van zwaarmoedigheid.

Nieuwsgierig geworden boog hij zich een weinig voorover waarbij hij ervoor waakte dat hij niet kon worden opgemerkt door de opgewekt pratende jongelui in de hoop nog meer van

hun klaterende conversatie te kunnen opvangen immers zo stelde hij somber blikkend in de verte vast, je wilde altijd meer horen, altijd meer weten terwijl je tevens wist dat de stemmen allengs wegstierven en je gedoemd was achter te blijven tezamen met je giswerk.

Hij stond op zich ervan vergewissend dat het groepje de hoek van de straat naderde en dadelijk aan het zicht onttrokken zou worden, Joost vroeg zich al knipperend tegen het felle zonlicht af hoe hun dag eruit zou zien.

Met een gnuif van jaloersheid zag hij hen al spelen, ravottend, water spattend in het zwembad waar de koelte van het water hen omringde, een zand korrelig badlaken was hun ondergrond wanneer ze hun blote lijven aan het warme zonlicht blootstelden.

De benauwde somberheid van zijn kamer irriteerde hem opeens, hij schoof het tuimelraam een stukje verder open en leunde nog wat verder voorover, hij trok zich haastig terug toen hij meende de buurvrouw te ontwaren, niet dat hij van haar iets te duchten zou hebben maar hij gaf toe aan een oud gevoel binnen zijn familie dat je ongezien naar buiten wilde staren als moest er een geheim worden gekoesterd.

Hij keek rond in zijn kamer en wat hij zag was weinig opwekkend, er moest nodig worden schoongemaakt, en worden opgeruimd, hij greep naar zijn hoofd, het bonkende gevoel meldde zich weer en in weerwil van zijn voornemen slechts een medicatie te gebruiken reikte hij in de keuken snel naar het volgende tablet om die bruisend in het water te laten verdwijnen.

In gedachten, lichtelijk uitgeput zette hij zich op een keukenstoel, zag hij het groepje kinderen de poort van het zwembad passeren op het naar het beste verkleedhokje elkaar onderwijl toeroepend soms toeschreeuwend over van alles en nog wat in de toenemende spanning zo dadelijk ongeremd het

water in te plonzen.

Joost realiseerde zich plotseling dat hij ook niets liever zou willen dan met een flinke sprong het wateroppervlak te doorklieven, hoog opspattend water, iedereen zou naar hem kijken, misschien dacht hij hoopvol, tenslotte wilde iedereen op zijn tijd weleens gezien worden, koortsachtig bedacht hij zich waar hij zijn zwembroek kon vinden, zo lang geleden gebruikt, hij zou toch nog wel bruikbaar zijn, hij herademde, immers hij had er twee, allicht dat een zou volstaan.

Joost voelde zich zenuwachtig worden, hij moest besluiten om naar het zwembad te gaan en niets was voor hem moeilijker dan een besluit te nemen om ergens naar toe te gaan, welgemoed en dat wist hij goed van zichzelf ging hij op pad om al spoedig zich ongemakkelijk te voelen tenslotte moest je voortdurend indrukken opdoen die het gaan steeds moeilijker maakten en uiteindelijk, heel vaak voelde hij zich zo ongemakkelijk worden dat buikpijn hem dwong naar het dichtstbijzijnde toilet te gaan waar hij constateerde dat de aardigheid van het uitje nu wel was verdwenen.

Eigenlijk beseftte hij in verwarring moest hij naar de kerk, de kerkgang mocht niet worden verzaakt ook al had hij geen dienst en hoefde hij niet met een statig gezicht de consistoriekamer te verlaten en al afdalend langs de steile trap telkens onder de indruk van het moment schouwend naar de opkijkende gemeente zich onderwijl afvragend of zijn indruk nu wel of niet een religieuze achtergrond had, thuis bedacht hij zich dat je gewoon een trap afdaalde en het onderlinge gefluister had niets maar dan ook niets met een religieuze ervaring te maken, voor hem was een droge snik al kijkend naar een zich nauwelijks staande houdende oude man, zwaar leunend op zijn wandelstok, de ultieme ervaring, vaak het enige wat hem herinnerde aan de kerkgang, een schriftuitleg die begreep je en verdween zodra het begrip had

plaatsgevonden.

Bij de uitgang, dacht hij terwijl zijn lippen krulden van plezier had je de meest alledaagse gesprekken en daarna moest het geld worden geteld.

Als hij naar de kerk wilde, dan moest hij nu gaan beseftte hij met schuin oog klokkijkend, eigenlijk had hij geen tijd te verliezen, Joost voelde zich bij de deze gedachte al vermoeid genoeg en beseftte, dat het hem veel moeite zou kosten om pontificaal in de kerk te verschijnen, een schier onmogelijke opgave vond hij, het beste was nog even te wachten, wat te doezen, later, immers het was nog vroeg, kon hij wanneer hij zich wat beter voelde alsnog naar het zwembad gaan, in ieder geval zou het verfrissend zijn en daaraan had zijn brakke lichaam wel de meeste behoefte.

Joost stommelde wat door het huis, doelloos totdat hij besloot het bankstel met zijn komst te verblijden en met een zucht van welbehagen sloot hij zijn ogen zich voor het moment niet storend aan zijn vervelende gedachtegang dat hij zich schuldig diende te voelen om zijn niets doen, hij was niet lui, dat hield hij zichzelf meerdere malen voor, hij had energie genoeg, in zijn goede dagen stond zelfs een tomeloze energie tot zijn beschikking toch voelde hij zichzelf altijd tekort schieten, alsof hij met de handrem erop de straat uitreed en zich onderwijl zorgen makend dat hij niet aan de bocht zou vliegen, altijd die angst die met hem meeliep wat hem verhinderde in vergaderingen het woord te nemen om slechts zwijgend terzijde te zitten.

Zijn omgeving benadrukte dat hij zijn vorming moest vinden in de genoten opleidingen die hij in hapklare brokjes kreeg aangeboden waarvan hij de inhoud na korte tijd alweer was vergeten immers er stond weer een nieuw hapklare brok paraat die zo snel mogelijk moest worden verzvolgen zonder dat hij eraan toekwam voor zichzelf zijn verantwoording voor

zijn leven te zoeken op zijn werk, op straat of waar dan ook. Bitter concludeerde Joost, gekweld door zware oogleden, dat de roes der vergetelheid gezocht in het gezellige cafébezoek de volgende dag werd geconfronteerd met de weerbarstige werkelijkheid waarbij je je wanhopig afvroeg waarom die roes van opwindning zo snel was verdwenen tenslotte voelde je je toch heel geïnspireerd, je wilde ondernemen, je zat vol goede voornemens en toch op zo'n dag als vandaag kon je niets anders dan dof en lusteloos voor je uit staren.

Opnieuw hoorde hij kinderstemmen waarvan hij vreemd genoeg hoopte dat ze zouden roepen; neem en lees.

Hij wist nu goed genoeg dat deze woorden slechts een verfraaide aanleiding waren om een betoog te starten of een verandering te ondergaan, Joost zuchtte, gelukkig de mens die deze verandering kon bewerkstelligen.

Joost trok onwillekeurig zijn schouders wat op toen wederom schelle kinderstemmen zijn openstaande raam passeerden, hij stond op, hij had genoeg gehoord, die kinderen waren op weg om iets te gaan doen, dat moest hij ook doen, al bestond dat doen misschien uit het luieren uitgestrekt op een badhanddoek liggend in het nog vochtige gras.

Je moest je leven oppakken ook al bestond dat slechts uit een verblijf in het zwembad, thuisblijven daar werd je zeker op aan gekeken, kennelijk was dat geen leven alhoewel niet kon nalaten te bedenken dat hij thuis misschien wel zijn beste uren had doorgebracht.

Hij ledigde het glas met zijn medicijn en voelde zich allengs weer wat beter, eigenlijk zou hij liever thuis blijven, dan kon hij straks als hij zich wat beter voelde een boek lezen, zwaar leunend op de leuning van zijn keukenstoel kwam Joost overeind, zijn zwembroek, waar moest je die zoeken, hij nam zich voor wanneer hij hem niet snel vond dan bleef hij gewoon thuis, hij had nog genoeg leuks om te lezen.

In een opwelling liep Joost naar het venster en keek onderzoekend of hij de kinderen aan wie deze kinderstemmen toehoorden nog in het zicht waren, een vreemde nieuwsgierigheid waarvoor hij zich altijd schaamde immers kreeg hij iemand in het oog en maakte hij oogcontact dan wist hij niet hoe snel hij zijn ogen weer moest neerslaan.

Beter was het nu dat hij had besloten naar het zwembad te gaan of in ieder geval een poging te ondernemen op zoek te gaan naar de noodzakelijke zwemattributen waarvan de zwembroek voor het moment wel het belangrijkste was, hij wist nog met hoeveel schroom en moeite hij zich had verwaardigd een zwembroek te kopen en dan onmiddellijk nog de verkeerde wat hem hij genoopt nog een tweede aan te schaffen en achteraf vond hij dat beide zwembroeken toch wel passend waren.

Bepaald wrevelig slingerde hij zijn badtas zo nonchalant mogelijk over zijn schouder, hij had alweer spijt van zijn intentie om het zwembad te bezoeken dat ging zo met intenties die ergens op waren gericht, het ontnam je de vrijheid om ongericht te doen wat je prettig vond waar je verder niet bij na behoefde te denken dat deed je gewoon zoals je gewoon bij gevaar wegdook zonder erover te hebben nagedacht.

Al mijmerend realiseerde hij zich dat de klinkende kinderstemmen toebehoorden aan de twee overbuurmeisjes hetgeen het voor hem alweer moeilijk maakte de tocht in de richting van het zwembad te aanvaarden immers de kans op herkenning was levensgroot daar hielp geen relativerende redenering tegen die stelde dat in die drukte je elkaar maar slechts toevalligerwijze kon ontmoeten, je meldde je heus niet tegelijkertijd bij de ijscoventer.

Dat zou je toch eens net zien, mompelde hij bij zichzelf terwijl hij de deur van zijn maisonnette op slot deed, hij stelde zich al

voor hoe de meisjes giechelend hun ijsjes zouden bestellen of eerder somberde hij, hun ondoorgrondelijke gezichten veinzend hem niet te hebben opgemerkt, een nog grotere ongemakkelijkheid was zijn deel.

Joost probeerde er niet aan te denken dat hij het misschien weleens koud zou kunnen krijgen, wanneer hij aan het kleedhokje dacht bekroop hem al het gevoel van kilte die opsteeg vanuit de koude tegels, het benauwde hokje hinderde hem zich snel uit te kleden, hij stelde zich nu al voor dat de kou langs zijn benen omhoog zou kruipen, 'als ik straks maar geen buikpijn krijg', een verhitte blik van Joost staarde naar de lege straat.

## II

Joost sloot het fietsenhok, bij nader inzien leek het hem verstandiger om al lopend zoals de kinderen voor hem naar het zwembad te gaan, licht grinnikend herinnerde hij zich de fietsen waarvan de banden vanwege het directe zonlicht het hadden begeven, hun eigenaars met een licht wanhopige blik achterlatend die al vermoeid genoeg waren om onfortuinlijk de lange wandeling met de fiets aan de hand naar huis te moeten maken.

Na enkele straten, het geroezemoes van het zwembad kwam hem al tegemoet, nu het pleintje nog over, een vorsende blik van de juffrouw in het kassahuisje moest Joost gelaten ondergaan, hij vroeg zich af wat de vrouw had bezielde, ze keek nu stuurs langs hem heen alsof ze zich van zijn aanwezigheid nauwelijks bewust was, tersluiks keek Joost naar haar gezicht waarop slechts een spoor van laatsdunkendheid was te lezen, Joost sloeg zijn ogen neer in het besef dat dit nu eenmaal voor sommige mensen het levenslot was alsof hij er iets aan kon doen dat hij de indruk gaf dat in het persoonlijke contact hij nog veel verborgen hield.

‘Een kaartje voor meneer,’ overdreven schalde de stem van de kassajuffrouw door de kleine ruimte wat enkele ouders steels verbaasd deed opkijken, weer iets waar je je niet druk over hoefde te maken.

Bedremmeld sloeg Joost zijn ogen neer, op zo’n moment wenste hij dat hij zijn huis niet had verlaten, die kassajuffrouw, nou, dat was tot daaraan toe, de badmeester, zo stelde hij het zich voor zou hem voortdurend in de gaten houden.

‘Neem je kaartje wel mee,’ hervatte de vrouw nu iets vriendelijker met een blik op de licht ineem gezakte gestalte van Joost, ‘de badmeester mocht er eens om vragen, hij heeft

het zo druk,' vervolgde ze schalks en met vette knipoog in de richting van Joost besloot ze dat er vandaag veel dames in het bad aanwezig waren.

Joost knikte, zijn wangen waren nu vergezeld van een lichte bloos en gevolg gevend aan een ingeving vroeg hij om zakje Engelse drop.

Met een snelle graai toverde de kassajuffrouw het gevraagde tevoorschijn, 'doe het geld maar in die pot, ja die pot die daar in de hoek staat,' knikte de vrouw een en al bereidwilligheid. 'Maar hoeveel,' aarzelde Joost die dit toch een hele vreemde gang van zaken begon te vinden en keek ondertussen in een gezicht gevuld met een paar stralende ogen die naar het leek op het punt stonden iets vertrouwelijks te vragen.

'Het maakt niet uit, doe er maar wat in, het hoeft niet veel te zijn,' al giechelend leunde de vrouw iets voorover op haar armen.

'Debby,' riep een mannenstem,' kom snel even naar het pierenbad, er zitten er daar twee die hun moeder kwijt zijn.' Bepaaldelijk verstoord liet Debby zich van haar kruk afglijden en na een lichtelijk geamuseerde blik op Joost maakte ze zich uit de voeten in de richting van het aangegeven badwater waar al spoedig bleek welke kinderen in een hevige gemoedstoestand waren beland.

Ondertussen keek Joost nog steeds met enige verbijstering naar het zakje Engelse drop waar hij tot zijn grote opluchting de te betalen prijs aangeduid vond, hij had beslist niet geweten wat hij hier anders mee had moeten aanvangen los van het feit dat de kassajuffrouw waarvan hij nu de naam kende hem had bejegend op een manier waaraan hij met een terugkerende bloos op zijn wangen dacht en opeens voelde hij dat hij zich in een lichtelijk euforische stemming bevond waarbij hij als vanzelfsprekend gemakshalve maar aan de koele ontvangst voorbij ging.

Zenuwachtig frommelde hij aan de badtas, het zakje met Engelse drop moest zo snel mogelijk veilig worden gesteld en dat kostte hem, inwendig foeterend, de nodige hoofdbreken aangezien de ritssluiting van de badtas lang niet meer was gebruikt.

Joost werd zich ervan bewust dat zijn heftig rukken aan de ritssluiting van zijn badtas, tenminste dat gevoel kwam langzaam bij hem binnen zoals een binnenschip bij een mistig avond langzaam aanmeerde, de aandacht van de omstanders begon te trekken immers er waren genoeg mensen die zichzelf wilden bedienen uit de vrieskist gevuld met allerlei aantrekkelijk uitziende ijsjes, na een snelle blik om zich heen te hebben geworpen spoedde Joost zich naar het dichtstbijzijnde badhokje, in zijn vuist stevig geklemd het zakje Engelse drop dat in plaats van een lekkernij nu een beproeving scheen te gaan vormen.

Altijd dat deurtje dat niet afdoende sloot, dat leek wel opzet, 'om elkaar maar lastig te kunnen vallen,' gromde Joost bij zichzelf wat voor hem meestal voldoende reden was het zwembad niet te bezoeken, in zijn haast kletterde het zakje Engelse drop tegen de natte tegels wat Joost noodzaakte een snelle graai uit te voeren, hij vergewiste zich ervan, dat het deurtje van het hokje zo goed en zo kwaad als het kon was gesloten.

Hij haastte zich bij het omkleden wat niet verhinderde dat ruwe stemmen vergezeld gaande met stevig bonken op de deur hem toeschreeuwden voort te maken.

Met een gesmoorde stem riep Joost iets onverstaanbaars in de hoop dat het voor het moment voldoende aanleiding zou blijken te zijn hem voorlopig met rust te laten, 'het maakte niet uit,' gnuifde hij bitter, 'als je maar wat riep, de inhoud deed er niet zo toe zolang je stem maar krachtig genoeg was.'

Tot zijn schrik en opkomende verontwaardiging werd er

opnieuw op het wankelende deurtje gebonsd nu vergezeld gaande met een beschaafde stem die hem verordonneerde onmiddellijk het hokje te verlaten immers hij was een dameshokje binnen geglipt.

Joost probeerde wat verstaanbare klanken te produceren wat hem niet bijster gelukte.

‘Blijf maar waar je bent,’ hernam de stem op geruststellende toon, ‘maar schiet wel op en hou er de volgende keer rekening mee dat je het juiste badhokje uitkiest.’

Met gezwollen stembanden bedankte Joost de onbekende spreker, zichzelf op het moment gelukkig prijzend dat de vermaledijde badtas schijnbaar als vanzelf open ritste, binnen de kortste keren stond Joost buiten, keek nog tersluiks om zich heen en tot zijn niet geringe opluchting had niemand enige notitie van het voorval genomen, quasi nonchalant vervolgde hij zijn weg, zijn ogen strak gericht op iets in de verte.

Het was druk beseft Joost al snel, heel druk zelfs en al snel voelde hij zich ongemakkelijk worden, hij had zich een verkeerde voorstelling van de gang van zaken gemaakt, dat gebeurde wel vaker en eigenlijk was het een soort wensdenken terwijl je wist dat het op deze dag wel eens een drukte van vanjewelste kon zijn, had hij zichzelf voor zijn gemoedsrust wijs gemaakt dat de drukte wel mee zou vallen en dat hij zijn badhanddoek op een rustig plekje kon uitrollen. Joost maakte slikkende bewegingen, hij moest snel een plekje uitkiezen anders zou zijn onbeholpenheid de aandacht trekken en in arren moede liet hij zijn badtas een beetje in de schaduw van een boom zakken waar toevallig een groot gezelschap uitgebreid had plaats genomen.

Joost probeerde net te doen alsof hij hier toevallig ook was aanbeland, greep naar zijn zonnebril en haalde gehaast het meegenomen boekje tevoorschijn waarbij hij binnensmonds mompelde dat het nu net het verkeerde boekje was, bedrukt

bedacht hij dat elk meegenomen boek hier niet op de juiste plaats was immers hij was gebaat bij volkomen stilte om zich in een boek te kunnen verdiepen terwijl hier een levendigheid werd tentoon gespreid alsof alle energiedrankjes in een keer waren opgesoupeerd.

Joost probeerde zich niet te storen aan de steeds luider wordende conversatie maar kon het toch niet nalaten af en toe een tersluikse blik op het gezelschap te werpen.

Licht fronsend hoorde Joost dat beheersing niet bepaald een onderdeel was van de gesprekstrant, vroeger zouden ze thuis hebben gezegd dat alles maar over de tafel vloog.

Joost probeerde zijn hoofd schuin te houden zodat het minder zou opvallen dat hij ongewild de gesprekken tussen vooral de jonge dames afluisterde, de enkele man in het gezelschap leek het verstandiger om er maar het zwijgen toe te doen niet alleen omdat ze het onderwerp van gesprek waren maar zeker ook dat ze op het moment beseften dat ze niets anders dan lege briefjes hadden in te brengen.

Een blond meisje mopperde; 'ze komen bij je op bezoek en dan vragen ze niet eens hoe het met mijn leven gaat, sterker nog, als ze weg gaan heb ik nog steeds het gevoel alsof er niets in mijn leven is gebeurd, alsof ze niet eens zijn geweest.'

'Het lijkt erop alsof ze er niet toe doen, ik ken dat gevoel, je verlangt naar hun komst en achteraf zou je bijna wensen dat ze niet op bezoek waren geweest,' beaamde een zwartharig meisje.

'Je moet eerst seks met ze hebben,' nijdigde een aantrekkelijk uitziend roodharig meisje, 'dan komen ze pas los, maar even snel als het komt is het weer verdwenen.'

'Ja,' giechelde het blonde meisje, 'ze worden slap in meerdere opzichten.'

Joost trachtte zich ondertussen zo klein mogelijk te maken en rolde zich voorzichtig op zijn rechterzij zodat de dames tijdens

hun gesprekken slechts zijn rug zouden ontwaren en verder verstoken zouden blijven van enigerlei reactie van zijn kant. 'Dan heb jij mazzel meid, tenslotte heb je niet zoveel in huis,' sprak het roodharige meisje terwijl ze met een laatschijnende blik in de richting van de boezem van de blondine keek. 'Alsof het er wat toe doet,' haastte de zwartharige te bezweren die in degelijke gevallen altijd klaar stond om mentale steun te verlenen.

'Jij probeert altijd de zaak te sussen,' hernam de roodharige, 'alsof het nodig is om redelijk te blijven of om elkaar te ontzien, je moet de waarheid onder ogen kunnen zien,' zei ze licht gorgelend terwijl ze haar borstkas iets naar voren liet hellen.

'Zo groot vinden de meeste jongens echt niet leuk hoor', kwam de blondine,' je zult het wel hebben gemerkt, dat fotografen dol op je zijn.'

'Daar heb je wat aan,' beaamde de zwartharige op cynische toon.

'Het kan wel eens handig zijn, je krijgt dan dingen voor elkaar die je anders niet gedaan zou krijgen,' sprak het roodharige meisje triomfantelijk haar haren naar achteren werpend.

'Pas maar op,' hernam de zwartharige hoofdschuddend, 'ze willen steeds meer totdat er een moment komt dat je spijt krijgt.'

'Hoezo spijt,' het roodharige meisje had een geweldige blik in haar ogen, 'wat kan je gebeuren, je vindt ze om je vinger, je geeft ze even hun zin en je kan doen met ze wat je wilt.'

'Je moet je beheersen,' sprak opeens de blondine met ongekende felheid, 'weet je niet dat je matig moet zijn.'!!

'Teveel en ze zullen je negeren,' sprak de zwartharige minzaam en keek onderwijl steeds langs haar boezem, ze voelde opeens de behoefte aan streling en nu zat ze opgescheept met haar vriendinnen terwijl in de verte de beide jongens in het

gezelschap zich vermaakten in het water.

De roodharige rolde op haar buik, haar beide vriendinnen konden niet nalaten een blik op haar ruime boezem te werpen. 'Je moet de moed hebben om relaties aan te gaan,' sprak de roodharige en keek onvervaard in de richting van haar beide vriendinnen, 'als je nergens op af stapt dan gebeurt er ook niets,' snel maakte ze een afwenkend gebaar en vervolgde; 'je moet natuurlijk je verantwoordelijkheid nemen en ja, het leven is vol onzekerheden en onaangename verrassingen maar daartoe zijn we ook op de wereld en niet om altijd in de schaduwen te verkeren.'

'Blijf hopen,' schamperde de blondine, haar gezicht vertrok, even kon ze zich niet voorstellen waarom ze de hoop in het spel had gebracht, hoopte ze dat de roodharige zou bezwijmen onder haar onmatigheid of probeerde ze nu iets van wijsheid door te laten klinken terwijl diep in haar binnenste jaloezie brandde als een verterend vuur.

Ongemerkt probeerde het zwartharige meisje haar boezem tot bedaren te brengen, haar borstkas bewoog zich snel op en neer, ze hoopte maar dat haar vriendinnen dit niet zouden opmerken, onwillekeurig trok ze haar knieën op tot haar kin, haar ongemakkelijke houding op de koop toe nemend met het geruststellende idee dat de gemoederen snel zouden kalmeren.

'Kunnen we het vandaag goed met elkaar vinden, dames,' ongemerkt was Debby naderbij gekomen, de sirenes waren tot zwijgen gebracht, een volgende taak kon niet veel moeilijker zijn, routineus plaatste ze haar handen op haar brede heupen en keek belangstellend naar het drietal, ze mocht zich onverkort in hun aandacht verheugen.

'Zijn we te luidruchtig,' waagde een van hen op te merken en keek vragend naar de beide anderen.

'Dat valt misschien nog wel mee,' antwoordde Debby minzaam

bewust als ze zich was van haar onaantastbare positie als erkende autoriteit in het zwembad, na de badmeester die slechts over de zwemkwaliteiten van de bezoekers gingen had ze volstreekte zeggenschap over alle zaken die zich konden voordoen in het zwembad en onder omstandigheden genoot ze zichtbaar van de haar toebedeelde bevoegdheden.

‘Ik moet jullie erop attent maken, dat jullie gesprekken ongewild mee beluisterd kunnen worden, hoe bevalt jullie dat? Of maakt het jullie niets uit om in een openbare ruimte al jullie wijsheden vrijelijk rond te spuien, een normaal zwembad zou met minder douches kunnen volstaan,’ besloot ze met een stem vervuld van sarcasme.

Het drietal zweeg een ogenblik verbluft, vooral de eloquentie van Debby, dat hadden ze niet achter haar gezocht immers iemand moest zo’n kiosk annex hokje bemensen daar hoefde je niet veel van te verwachten.

Debby maakte van de stilte gebruik om naar de namen van het drietal te vragen, een naam bij een gezicht, sprak ze glimlachend, dat geeft kleur aan de identiteit van de persoon.

‘Ik heet Elke,’ sprak de blondine.

‘Ik ben Martha,’ sprak de zwartharige op welwillende toon.

‘Ik weet niet waarom je onze namen moet weten,’ sprak het roodharige meisje terwijl ze verwoede pogingen deed om een klit uit haar weelderige haardos te verwijderen, ‘we hebben toch niets misdaan, ik heet Elly,’ sprak ze schouderophalend met een beweging van haar hand alsof ze er maar vanaf wilde zijn.

‘Zeker niet Elly,’ sprak Debby met een toegeeflijk stemgeluid, ‘jullie gesprekken waren echter zo intiem dat ik meende jullie even aan te moeten spreken, je moet weten dat we weleens hebben meegemaakt dat zulke gesprekken uit de hand liepen.’ ‘Ik denk toch zeker niet dat iemand zich aan onze gesprekken zal storen en hier kun je zoiets verwachten, het is een

openbare gelegenheid,' sprak Elly, haar dalende stem had een zeurderige klank gekregen alsof ze hiermede wilde uitdrukken dat men zich niet met haar of haar vriendinnen moest bemoeien.

Debby keek nu streng naar Elly die van de gelegenheid gebruik maakte haar volle borsten provocerend van links naar rechts te bewegen als nam ze deel aan een belangrijke fotosessie.

'Kijk, die jongeman, wat denk je, waarom ligt hij met zijn rug naar jullie toegekeerd, volgens mij vindt hij het net als ik gênant.'

Het lichaam van Joost schokte op, de steek van een bij had hem niet meer kunnen schokken, hij draaide zich een kwartslag om, de bladzijden van het boek fladderden in de wind terwijl Joost zich kuchend overeind hees en verontschuldigde zich tegelijkertijd dat hij ongewild de gevoerde gesprekken kon meebeleven.

'Zit je hier al lang,' wilde Elke weten en liet onderzoekend haar ogen langs de gestalte van Joost glijden, ze had hem tot op heden niet opgemerkt en wist niet wat ze van hem moest denken.

'Nou nee, eigenlijk ben ik maar net hier,' antwoordde Joost terwijl hij zijn ellebogen wat verder optrok.

'Maar lang genoeg om ons gesprek mee te kunnen beleven,' bitste Martha die desondanks bepaald welwillend naar de slanke gestalte van Joost keek die zich op het moment afvroeg welk ander antwoord hij had kunnen produceren.

'Ik heb er niet op gelet, weet je, pas toen Debby zich in het gesprek mengde had ik wat opgevangen tenslotte het is hier zo druk, al die geluiden, ik kan me al moeilijk op mijn boek concentreren,' sprak Joost met gemaakte luchtigheid als wilde hij bezweren haast niets van de conversatie opgevangen te hebben.

'Wat vond je van ons gesprek,' wilde Elly weten, ze sloeg haar

badhanddoek wat dichters om zich heen.

Joost kleurde.

‘Zie je wel,’ kirkte Martha, ‘je kleurt, dat zegt genoeg, je hebt heus wel gehoord dat we niet tevreden zijn met mannen die zich niet verdiepen in ons leven.’

Joost knikte begripnend, hij keek onderzoekend om zich heen, hij kon zich met geen mogelijk iets laten invallen om dit gesprek te beëindigen, niet wetende wat te doen trok hij al zittend het zakje Engelse drop tevoorschijn en bood als eerste Martha iets van de inhoud van het zakje waarbij hij zich bewust werd van de aantrekkelijkheid van de gestalte van Martha, haar lippen vormden een stralende lach terwijl ze gulzig enkele dropjes naar binnen liet glijden..

Het zakje ging rond, hij sloeg het aanbod van Elly af om ook iets van de inhoud tot zich te nemen met de opmerking dat hij graag een goede gastheer wilde spelen.

‘Vooruit neem, wat een onzin,’ sprak Elly op licht dwingende toon en boog zich een weinig voorover, blozend nam Joost wat van het aangeboden snoepgoed.

Hij verslikte zich en kuchte zijn keel op orde.

‘Hoe zit het met jouw vriendin,’ vroeg Elke, ‘denk je dat ze bij jouw voldoende aandacht krijgt.’

‘Een dergelijke vraag had ik niet zo gauw verwacht,’ aarzelde Joost en haalde nerveus een hand door zijn haren, ‘ik heb geen vriendin momenteel.’

‘Maar ik zou graag intieme gesprekken met haar willen voeren,’ haastte hij zich op te merken.

‘Het is zeker lang geleden dat je voor het laatste een meisje hebt gezoend,’ kwam Elke, de toonzetting begon al iets venijniger te worden, ze rook lont, deze jongen had weinig tot geen ervaring, dat zei genoeg.

‘Uhm, ja,’ kuchte Joost en wilde het zakje drop nogmaals laten rondgaan wat met een bruuske handbeweging door Elke werd

afgewezen.

‘Vraag je dan weleens een meisje mee uit,’ vroeg Elke op een manier die deed vooronderstellen dat dit hoogstwaarschijnlijk niet het geval zou zijn.

‘Nou ja, waar ik kom zijn weinig meisjes,’ Joost keek schuchter naar zijn ontblote tenen waarvan de nagels hoog nodig geknipt dienden te worden, Martha volgde zijn blik terwijl Elly een vage misprijzende blik op de benen van Joost wierp.

‘Ja, als je nergens op af stapt,’ sprak Elly langzaam haar haren in een wrongel draaiend, ‘of vindt je het soms moeilijk om op een meisje af te stappen,’ en keek nogmaals laatlunkend naar de onderdanen van Joost die onwillekeurig zijn benen wat introk tegelijkertijd zich het onzinnige van dit gedrag realiseerde, het verhoogde de onwelwillende aandacht die de dames aan hem schonken.

‘Vragen mannen jullie dan alleen om hun eigen leven te beschouwen, ik bedoel, ze hebben het zo druk zich te bewijzen, op het werk, op het sportveld, in vergaderingen dat hun aandacht voor jullie noodzakelijkerwijze gewoon tekort schiet,’ sprak Joost terwijl hij de laatste woorden met het tempo van een snelvuurkanon uitsprak die op het moment voelde dat er iets moest worden gezegd wat ter zake deed of dat in ieder geval voor hemzelf ervoor door moest gaan.

De meisjes zeiden niets, ze keken met veelbetekenende blikken naar elkaar hetgeen de onzekerheid van Joost tot grote hoogte deed rijzen.

‘Daar verschuilen ze zich altijd achter,’ sprak Martha en streek met haar handen langs haar benen.

‘Het is de angst dat ze zichzelf moeten blootgeven,’ sprak Elke afgemeten, ‘ze weten heus wel dat wanneer ze een dergelijk gesprek aangaan, ze hun houvast kwijtraken, ze worden onzeker wanneer ze worden overtroefd.’

‘Ben jij angstig, Joost?’ vroeg Elly en keek aandachtig naar zijn

reactie en die bleef uit.

‘Nou,’ drong Martha aan terwijl Elke met opeen genepen lippen naar Joost keek, ze voelde dat Joost tot antwoorden was verplicht en dat hij zich er niet op kon laten voorstaan om te bedenken dat er na hem wel iets onder de zon zou geschieden waarvoor hij zich niet hoefde te verantwoorden, op zo’n moment zou je het liefst buiten schot blijven of het hele geval afdoen met een kwinkslag, de vrouwen zouden zich dan in hun oordeel bevestigd zien dat mannen hen niet voldoende serieus namen.

‘Ik ben voorzichtig,’ aarzelend keek Joost op, ‘ik wil ook niemand kwetsen, misschien moet ik wat brutaler zijn.’ Joost peuterde wat aan zijn tenen, de meisjes zeiden niets in afwachting wat er verder nog zou komen.

‘Voorzichtig en brutaler,’ knikte Martha, ‘hoe kun je dat met elkaar verenigen, zou je het durven om soms haantje de voorste te kunnen zijn.’

‘Dat is toch niet nodig, jullie lijken me niet gediend van hanig gedrag,’ sprak Joost met een opgewekte klank in zijn stem nu hij meende iets te hebben gevonden waar zijn gezelschap niets op tegen kon hebben, ‘het is toch prettig genoeg om wat gezellig met elkaar te kunnen babbelen.’

Elly haalde haar haren weer uit de wrongel, het haar zat toch te warm, loshangend was op het moment het meest comfortabel.

‘Het is niet voldoende om alleen maar wat te praten, het is belangrijk om te weten wat iemand doet,’ sprak ze op een belerende toon, ‘dan kom je veel meer van iemand te weten, dat vind ik het belangrijkste en van jou weten we op het moment nog niet zoveel.’

Joost grinnikte zacht voor zich heen en sprak met toenemende opgewektheid; ‘Ik had net begrepen dat jullie zoveel belang hechtten aan goede gesprekken waarin iemands

persoonlijkheid tot op het bot zou moeten worden ontleed en bovendien dat alle aandacht zou moeten uitgaan naar jullie leefomstandigheden en wat jullie met je leven doen en hoe het er op dit moment voor staat.'

'We begrijpen ook wel dat het voor jou wat verwarrend klinkt hoe we ons opstellen,' sprak Martha wat vergoelijkend, 'maar je moet ook bedenken dat het voor ons belangrijk is om te weten wat voor vlees we in de kuip hebben, als vrouw kunnen we ons geen fouten in dit opzicht permitteren, onze toekomst hangt er grotendeels vanaf.'

'We zijn al genoeg keren in de boot genomen door mannen die er zo geweldig goed uitzagen en die er volgens zichzelf zo geweldig goed toe deden,' sneerde Elly, ze trok wat aan de bandjes van haar bikini terwijl ze haar handdoek om haar schouders sloeg en keek met verongelijkte blik naar Joost die van weeromstuit zijn tenen maar weer eens bestudeerde.

'Onze klok tikt ook door als je begrijpt wat ik bedoel,' Elke wilde iets te berde brengen wat haar na aan het hart lag, 'mannen die we willen hebben die zijn niet goed voor ons en de mannen die we niet willen hebben zouden dan de besten zijn.'

'Dat gaat er soms moeilijk in,' zuchtte Martha, 'je denkt al gauw dat je het wel naar je hand kunt zetten.'

'Jullie zijn moedige meiden,' sprak Joost waardierend en probeerde niet te denken hoe dit gesprek verder moest verlopen en vroeg zich in gemoede af waarom de meisjes zo lang zonder mannelijk gezelschap verkeerden.

Hoog opspattend water maakte plotseling een einde aan de conversatie, gillend riepen de meiden naar de jongens in hun gezelschap dat ze moesten ophouden.

Als enig antwoord werden ze door de twee jongens onder de verbaasde ogen van Joost in het water getrokken.

Ze strubbelden tegen maar niet zo ernstig als moest men

vrezen dat de meiden tegen hun zin in het water waren verdwenen daarvoor waren hun reacties te enthousiast en al spoedig dreigde de beide jongens in het waterfestijn hun Waterloo te vinden.

‘Kom ook,’ riep Elke, het water liep glinsterend langs haar bruinverbrande huid wat haar opeens bijzonder aantrekkelijk maakte. Elke wenkte dwingend.

Met stijve benen stond Joost op, hij struikelde over de rand van het zwembad, viel half achterover, het werd zwart voor zijn ogen.

# III

‘Hij komt bij,’ een vrouwenstem drong vaag tot Joost door, hij knipperde met zijn ogen tegen het felle licht van de op hem gerichte lamp, een gedaante, vrouwelijk, leek op hem toe te zweven, hij zag wazig, de contouren van de verpleegkundige die zich over hem boog bleven onduidelijk hoezeer hij zich ook inspande zag hij slechts een hoofd dat was omkranst met blonde krullen.

‘Je moet rustig blijven liggen,’ klonk het aan zijn oor, ‘je bent heel hard gevallen, ik zal de dokter waarschuwen dat hij zo even naar je komt kijken.

Je moet je vooral niet proberen te bewegen, dat is op het moment heel pijnlijk en doet meer kwaad dan goed, zullen we dat samen afspreken, je hoeft niets te zeggen, knik maar met je hoofd, dat is voldoende.’

Joost knikte, zijn hoofd, zijn nek, het was heel pijnlijk, hij opende zijn mond om te vragen wat, hoe en waar.

‘Het is beter om rustig te blijven en stil te zijn,’ sprak de vrouwenstem weer aan zijn oor, de stem had nu een licht dwingende klank gekregen, een klank die je weerstand deed smelten als sneeuw voor de morgenzon.

‘Hoe lang lig ik hier en waar ben ik precies,’ half stamelend half rochelend bracht Joost zijn vragen naar voren ondertussen probeerde hij zich voorzichtig te bewegen, zijn tenen voelde hij nauwelijks, zijn onderbenen voelden koud aan.

‘Je bent in het ziekenhuis, dan begrijp je wel,’ kwam de vrouwenstem weer, Joost voelde zich ongelukkig bij het horen van die stem hij zou willen dat de stem naar hem toe zou buigen en echt zou vertellen wat er met hem aan de hand was en vragen hoe het er nu mee stond, hij kon op het moment wel meer betrokkenheid gebruiken dan de mededeling dat de

dokter zo zou komen.

‘Je moet me nu toch echt beloven dat je je rustig zult houden, dat is heel belangrijk, de dokter komt zo naar je kijken en wanneer dat te lang voor je duurt zal ik je nog iets geven om nog een uurtje te kunnen slapen,’ sprak de vrouwenstem nu met een duidelijke ongeduldige ondertoon, het hoofd met de omlijsting van krullen was verdwenen, Joost probeerde zicht te krijgen op de persoon die hem verzorgde, hij wilde haar gezicht zien, zijn blik werd allengs wat scherper, hij wilde in haar ogen kijken om te zien of ze daadwerkelijk zo afstandelijk was als ze nu voorgaf te zijn, hij voelde geen bemoedigende hand op zijn schouder slechts het strak trekken van een laken werd hij gewaar en in arren moede sloot hij de ogen in de angst dat de zuster hem weer iets zou geven dat hij in slaap viel.

Joost hield zijn ogen angstvallig gesloten, hij hoorde het geluid van naderbij komende voetstappen, een tweede vrouwelijke stem; ‘is hij wakker geworden?’

‘Hij is weer in slaap gevallen, hij heeft wat gesproken.’

‘Voor hem was het wellicht beter geweest dat hij niet wakker was geworden.’

‘Ja, waarschijnlijk wel, een rolstoel, dat is het hoogst bereikbare.’ ‘Van onderen is hij volledig verlamd, daar hebben we niets meer aan.’

‘Ssst, hoe kun je zoiets zeggen, hij zou het eens horen.’

‘Welnee, je ziet toch zo dat hij volledig onder zeil ligt.’ ‘Je kunt toch beter, ach wat maakt het ook uit, niemand hoort ons, hij ziet er gewoon goed uit, jammer, inderdaad als vrouw heb je niets aan hem.’ Een licht gegiechel weerklonk op de ziekenkamer.

‘We werken op de verkeerde afdeling, Evelien op C werkt bij mannen met een trauma, die hebben vaak een erectie, gaat ze stiekem op zitten, die heeft het goed.’

Dokter Meurs betrad de ziekenkamer, de beide verpleegkundigen keken hem bevreemd aan, meestal werd hij op zijn ronde vergezeld van meerdere coassistenten en wat meer opviel, hij kwam zonder status binnen, het leek er zelfs op dat hij volledig op de hoogte was van deze patiënt, doelbewust naderde hij het bed en keek onderzoekend naar de patiënt die nog steeds met gesloten ogen de wereld lag te beluisteren.

Dokter Meurs lichtte een ooglid en scheen met een lichtje om de pupillen van Joost te onderzoeken, de beweging schokte Joost op, hij knipperde met zijn ogen.

‘Blijf stil liggen, patiënt Verhagen,’ neuzelde dokter Meurs, hij keek tersluiks naar de twee verpleegkundigen waarvan de een schrijlings op het bed van de patiënt had plaatsgenomen, ze zat wel opvallend dicht bij patiënt Verhagen meende hij te moeten constateren, zijn patiënt waar mee hij in opdracht van een grote onbekende grootse plannen mee had.

Maar eerst moest hij de beide verpleegkundigen, Anna en Boja die speciaal voor deze casus waren opgesteld van zijn plannen op de hoogte stellen, patiënt Verhagen hoopte hij ook in zijn overwegingen te betrekken, hij was de perfecte kandidaat, de dwarslaesie precies op de juiste plaats en eigenlijk wel herstelbaar maar daar moest hij natuurlijk nooit over spreken, de implantaat kon hoogstwaarschijnlijk uitstekend zijn werk doen, een soort superman zou verrijzen, sterker, krachtiger en zelfs slimmer dan ooit, de man zelf was alleen gaand, geen familie, weinig vrienden, kortom een ideaal instrument om zijn doelstellingen te bewerkstelligen.

Dokter Meurs begon innemend te grinniken toen hij Joost met zijn ogen zag knipperen.

‘Hallo, daar ben je, kun je me verstaan.’ Hij boog zich wat voorover zodat Joost hem goed kon zien ingeval en dat kwam vaak voor bij deze patiënten dat het zicht nog onscherp zou

zijn.

Joost kuchte en mompelde iets onverstaanbaars wat voor een bevestiging moest doorgaan.

‘Mooi, mooi,’ hernam Meurs opgewekt, ‘we hebben slecht nieuws maar ook zeer goed nieuws en gewoontegetrouw beginnen we met het slechte nieuws.’

‘Het bekende trucje, het slechte nieuws wordt vanzelfsprekend naar de achtergrond gedrongen alsof het straks opeens allemaal niet zo ernstig meer is, gewoon een gevalletje van pech,’ schoot het door het hoofd van Joost terwijl hij nog eenmaal, heel pijnlijk, nadrukkelijk probeerde te knikken.

Meurs legde even vertrouwelijk zijn hand op de schouder van Joost en alvorens met zijn uiteenzetting van start te gaan keek hij even onderzoekend naar de beide verpleegkundigen, Anna en Boja, die haast in serene houding in afwachting waren van hetgeen zou komen alhoewel ze al eerder op dergelijke praatjes waren vergast en wisten op welk moment van hen een kirrend, beschaafd lachen werd verwacht, vandaag zou dat niet anders zijn echter Meurs vroeg zich af hoelang de dames deze retoriek van hem waarin ze slechts onderdeel waren vanwege hun vrouwelijkheid nog langer zouden accepteren, hun gedrag de laatste tijd en hun opmerkingen daaromtrent hadden hem duidelijk gemaakt dat het huidige rollenspel aan slijtage onderhevig was, maar enfin, dit was een speciale casus en hij schraapte aldus zijn keel;

‘Je hebt een dwarslaesie, je schrikt, dat is volkomen begrijpelijk maar ik kan je er echter tegelijkertijd bij vertellen en dat doe ik niet zonder tevredenheid dat niet alleen de dwarslaesie gedeeltelijk te herstellen valt, je zult nooit meer goed kunnen lopen maar nu komt het, dankzij een vinding die zojuist uit de experimentele fase is gekomen kunnen wij een microchip in je hersenen implanteren, daarmee kun je niet alleen goed lopen, het heeft ook een positieve werking op je

welbevinden, je zult,' hierbij klopte Meurs nog eens nadrukkelijk op de schouder van Joost, 'je zult je ook maatschappelijk veel beter kunnen ontwikkelen en wat dat betekent gaan we je de komende tijd duidelijk maken. Tijdens je revalidatie hier zullen we je het leven zo aangenaam mogelijk maken en dan kan ik je met genoeg zeggen dat de twee topdames waarmee je al hebt kennis gemaakt er alles aan zullen doen je verblijf zo prettig en aangenaam mogelijk te maken en zeg ik topdames, je zult spoedig merken dat in elk opzicht deze dames niet zijn te overtreffen, absolute klasse, die je maar zelden aantreft, in dit opzicht mag ik je wel van harte feliciteren dat je deze dames tot je vriendschaar mag rekenen.'

De loftuitingen en lofprijzingen werden nog in hoge mate uitgestrooid, gemeentewerkers zouden niet meer verspillend met het zout van de aarde kunnen omgaan.

Ondertussen probeerde Joost, ineengedoken in de kussens, de woordenvloed tot zich te nemen, hij begreep slechts dat hem een fantastische toekomst werd beloofd waarvan hij zich op het moment in zijn toestand geen enkele voorstelling kon maken, vergeefs trachtte hij oogcontact met Meurs of een van de veelgeprezen verpleegkundigen te maken hetgeen werd bemoeilijkt door het wazige zicht van zijn ogen.

Meurs boog zich nog een weinig voorover, zo ontliet hij de afkeurende blikken van Anna en Boja die vonden dat hij zich dit keer toch behoorlijk te buiten was gegaan in zijn aanprijzingen voor wat hun persoonlijkheid betrof.

'Je kunt nog niet goed zien, dat is van voorbijgaande aard,' sprak hij geruststellend, 'wat we nu graag van je willen weten, zie je, het project zoals we zijn gaan noemen is vanwege jouw presentatie in ons ziekenhuis in een stroomversnelling geraakt, daar moeten we ons allemaal naar schikken, het is een duur project moet je weten, er moet snel resultaat komen dus

we willen graag van je weten of je bereid bent te participeren. Ik heb hier een formulier dat ik gedwongen ben je te laten ondertekenen, in jouw geval volstaat een vingerafdruk, dus als je even met je vinger..’

‘Dokter,’ steunde Joost, ‘wat kan ik verwachten, waar mag ik op hopen.’

‘Fijn dat je je zo goed kunt verwoorden,’ sprak Meurs op hartelijke toon, ‘natuurlijk het blijft een groot risico, het project komt, zoals zoevengezegd, zojuist uit de experimentele fase, de praktijk zal het moeten uitwijzen, maar om eerlijk te zijn, in jouw geval zou ik niet aarzelen, de rolstoel, iets anders wacht je niet.’

Joost knikte versuft, hij was diep onder de indruk van de woordenstroom die Meurs produceerde, hulp zoekend keek hij naar de beide verpleegkundigen Anna en Boja, hij kon nu hun gezichten wat beter onderscheiden die op dit hulpbehoevende moment echter uitblonken in afstandelijkheid, uitdrukkingloos keken ze voor zich uit en met een smartelijke zucht zakte Joost wat verder terug in de kussens onmachtig om een beslissing te nemen die, en dat was meer dan duidelijk, voor hem verstrekkende consequenties zou kunnen hebben.

‘Nou wat zeg je,’ deed Meurs gemaakt vrolijk, ‘heb je alles begrepen, als je moeite hebt om alles te begrijpen wil ik het je graag nog eenmaal uitleggen, maar onderteken maar eerst dit formulier, volgens mij,’ hij knikte veelbetekenend naar Boja, ‘kun je voldoende recht zitten om het formulier zoals het hoort behoorlijk te ondertekenen, ik hoef je niet te vertellen dat we alles zullen doen om je tijd hier zo aangenaam mogelijk te maken en persoonlijk ben ik er ten volle van overtuigd dat de operatie die wij voor ogen hebben volledig zal slagen en dat je verrukt zult zijn met het resultaat.’

Intussen was Boja naar het hoofdeinde van het bed gelopen en met een simpele handeling werd het hoofdeinde praktisch

rechtstandig geplaatst zodat Joost opeens alle moeite moest doen, daartoe klemde hij zich met beide handen vast aan de randen van het bed, om niet van zijn kussen te glijden dat nog snel door Anna werd herschikt wat bij hem een hernieuwde vonk van afkeer bewerkstelligde in weerwil van hun aantrekkelijke uiterlijk.

‘Kijk,’ lispelde Meurs nu met uiterst beminnelijke stem, ‘dit formulier ontslaat ons van alle rechtvervolging wanneer om welke reden dan ook, wat ik me overigens in het geheel niet kan voorstellen, er iets fout zou kunnen gaan, je zal ons niet aansprakelijk kunnen houden voor enige misslagen onzerzijds, maar onder ons gezegd en gezwegen, een goede advocaat zou daar hoogstwaarschijnlijk wel raad op weten, ik moet je dit natuurlijk ambtshalve vertellen maar ik verzeker je dat onder vrienden de ondertekening van dit document slechts als een formaliteit wordt beschouwd.’

Anna duwde hem de pen van Meurs tussen de stijf geworden vingers terwijl ze met dwingende vinger de plek aanwees waar getekend diende te worden.

Joost pakte de pen al bibberend, zijn handen wilden nog niet geheel aan zijn wil gehoorzamen, hij wilde nog wat vragen maar voordat hij iets te berde kon brengen werd de deur van zijn ziekenkamer geopend en stonden Elke, Elly en Martha met een grote bos rozen in de deuropening.

Onmiddellijk snelden Anna en Boja onder het maken van bezwerende gebaren naar het drietal tersluiks, met verbazing, door Joost bekeken terwijl dokter Meurs trachtte met een vermoeide blik zijn aandacht te trekken.

Het drietal slaagden er niet in zich los te maken van de verpleegkundigen die hun uiterste best deden in alle vriendelijkheid doch zeer beslist een einde te maken aan het onverwachte bezoek met de verzekering dat voor de rozen perfect zal worden gezorgd en dat de dokter straks na het

bezoekuur alle tijd zou nemen hen van de huidige toestand van Joost Verhagen op de hoogte stellen maar dat momenteel onder geen beding de behandeling verstoord diende te worden tenslotte was de toestand van de patiënt ernstig genoeg om daar niet anders dan voortdurende aandacht aan te schenken. En dat onder de bedenkelijke blikken die Anna voortdurend wierp op de ruime boezem van Elly terwijl de twee anderen in haar minachting niet werden overgeslagen terwijl Boja onderzoekend haar blikken liet dwalen over de afgedragen kleding van het drietal.

‘Dokter,’ sprak Joost, vermoeid door de gebeurtenissen nadat de deur definitief achter het drietal werd gesloten en Anna langs haar neus weg meedeelde dat Joost na de behandeling zeker een betere partner zou weten te bekoren.

Joost schudde nadrukkelijk zijn hoofd, probeerde wat rechter te gaan zitten, zijn spieren weigerden nog gedeeltelijk hun dienst, Meurs had nog steeds het gewraakte formulier in zijn handen, de pen lag krachteloos in de handen van Joost die zijn keel schraapte en vroeg; ‘dokter, het klinkt misschien vreemd, hoe moet ik me straks voor God verantwoorden wanneer mijn onsterfelijke ziel terugkeert naar de schepper, ik bedoel kan ik zonder bezwaar, denkt u, de door u aangeboden operatie ondergaan.’

‘Je kunt daar gerust op vertrouwen,’ fluisterde Meurs, ‘en je neemt het ons toch niet kwalijk dat we je vriendinnen moesten wegsturen, op het moment is de uiterste rust voor je herstel noodzakelijk immers je kan eerst de operatie ondergaan wanneer je daartoe voldoende bent hersteld.’

‘Hoe hebben die dames ons weten te vinden,’ gromde Meurs, ‘de beveiliging moet duidelijk worden opgeschaald.’

Het project Verhagen moest in alle afzondering plaatsvinden. Meurs drukte Joost de pen wederom vastberaden in zijn hand terwijl Boja zijn kussens zorgzaam nog maar eens schikte alsof